

αδερφέ ; Τονέ βρήκες ; Δὲν τονέ βρήκες ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Τονέ βρήκα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ τι τούπες; Καὶ τι σούπε;
 Θὰ μᾶς τὸ κάνει ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἔγὼ νὰν τοῦ τὸ πῶ ; Μὴ χε-
 ρότερα ! Καὶ πᾶς νὰν τοῦ τὸ πῶ ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Νά, μὲ τὸ στόμα σου. Μπᾶς
 καὶ μουγκάθηκες ;...Τότε τι τούπες ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Νὰ περάσει ἀπὸ δῶ καὶ θὰ πε-
 ράσει σὲ λίγο...
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ (χαρούμενα). Θὰ περάσει ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ τι νὰν τὸν κάνουμε νὰ
 περάσει ; Νὰ μᾶς φυσικώσει μὲ τὶς ἀερολογίες του ;
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Ἀερολογίες δὲ κ. Δῆμος ; Τι
 λέει, μητέρα ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἀερολογίες δὲ Στρωτός ; Σὲ
 καλό σου !....
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. "Οχι τι ; Κουβέντες τετρά-
 πληξες καὶ δουλιὰ τίποτα ! Αἴγια, λόγια ! Καὶ μὲ τὰ
 λόγια δὲ γιομένι τὸ στομάχι !...Νὰ μᾶς κάνει τὸ ρου-
 σφέτι, νὰ βρεῖ μιὰ θεούλα καλὴ γιὰ τὸν Κωστή μας..
 Τώρα μάλιστα ποὺ φτάσανε οἱ ἐκλογὲς κ' ἔχει τὴν
 ἀνάγκη μας...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (ξαφνιασμένα). "Εχει τὴν ἀνάγ-
 κη μας ;..."Εχει τὴν ἀνάγκη μας δὲ Στρωτός ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Βέβαια! Καλὰ τονέ δουλεύεις..
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καὶ καλὰ μὲ πλερώνει...
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Οὐ !...Πλερωμὴ δὲ !...
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Μᾶ δὲν ἔχεις δίκιο, μητέρα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Σύντα σύ !...Ορίστε μας !...
 Κ' οἱ σπορές μας τώρα...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Αστρούλα, σύρε κάμε μου ἔναν
 καφέ, παξίδι μου.
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Αμέτως, πατέρα (φεύγει).
 (Άκολουθεί)

ΟΝΕΙΡΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πὰ ἔναν ώραϊ καὶ νέο ποιητὴ ποὺ συγγά-
 τὸν ὀνειρεύτηκα πεθαμένο.

Στὴ δευτερόστράτα ποὺ συνείδαγες
 Νὰ περπατᾶς δλα τὰ βράδια,
 Εἰδα τὴν πένθιμη κηδεία σου
 Μέσ' ἀπὸ γίσκους καὶ σκοτάδια.
 Μαῦρα εἶται δλα, ἀδικοθέριστε,
 Ήσαν τὸ χρῶμα τῆς γυγῆς σου,

Κακμίτα ἀπάντηση·
 «Τίς εἰ ; τίς εἰ ;»
 Τὰ κλαδιὰ ἀνταρέζονται, μεγάλος σάλαγος τα-
 ράξει τὸ σκοτάδι.
 «Ἐρχουντ' ἀπάνω μας», φωνάζει κάποιος ἀπὸ
 τοὺς δεκάχη.
 Μπάρι, μπούμ ! Διπλώνει δὲ θόρυβος, σκορπάν.
 τρίζουν, τσακίζουνται κλαδιά, κατρακυλοῦν λιθάρια
 στὸν γκρεμό, βροντάνε.

Τούρκοι θάταν κ' ἔφυγαν, σὰν ἀκούσαν τουφέ-
 κια. Ἀνάσκαν τὸ παλλικάρια, σηκώθηκαν. Μὰ τώ-
 ρα ποιός τραχεῖ μπροστά, ἀλλὰ καὶ ποιός τὸ πρω-
 τολέει τὸ : Πάμε πίσω !

«Σταθήτε, δὲν ἀκούστ' ἔκει ;
 «Σὰ βρογγητό.»
 «Κ' ἔρενα πρὶν μοῦ φάνηκε πῶς κατί: ἔπεισε μὲ
 τὸ τουφέκι.

«Ο ἔνας ντράπηκε τὸν ἄλλον καὶ προχώρησεν
 στὸ μονοπάτι.

Φτωχὸ γελάδι, ἀγιάς καὶ μείνη ἡ θύμησή σου. Τώ-
 ρα μαντεύουν τὰ παλικάρια ποὺ θάπεσαν κ' οἱ του-
 φεκίες ποὺ τοὺς ἐτρόμαξαν πρωτήτερα μὲς στὸ λαγ-
 κάδι. Ποιός ἔρριξε ; ἔνας τὸν ἄλλο ἀναρωτᾷ, μὰ
 ποιός τὸ λέει ; κ' ἔκεινοι πορρίζαν, τὸ ξερούν κ' οἱ

Ποὺ κλεισθεὶς δλα τ' ἀλλόκοτα δνειρα
 Κ' δλους τοὺς πόθους μᾶς ἀβύσσουν.

Τὰ δέντρα γέρναντε στὸ πέρασμα
 Στεργαὶ γὰρ νὰ σὲ προσκυνήσουν
 Καὶ τὰ κοράκια δὲν ἀμέλησαν
 Νά φθονη νὰ σὲ μοιρολογήσουν.

Κ' δλος δὲ κόσμος ποὺ φαντάστηκε
 Στὰ ξωτικά σου τὰ τραγούδια,
 "Ακολούθος τὴν νερῷ πομπή
 Κρατῶντας ἀλικα λουλούδια
 Κ' ἀνταμωμένοι εἴται οἱ γύρατες
 Μὲ τὶς ξανθές τὶς ήλιομάρκες,
 "Ανθρωποι ἀλλόμορφοι καὶ τέρατα
 Θεοὶ καὶ νῆροι κ' αγιπάνες.

Καὶ χίλια πλάσματα ἴσωμεταπα,
 Μορφὲς συμβολικὲς τοῦ Ἀγνώστου,
 "Οπου σερηθσουν, ἀποφέρουγε,
 Αιψυδητας τὲ κρυμμένο φῶς του.

Καὶ τῆς γλυκιᾶς σου νιότης οἱ ἔρωτες
 Χλωμοὶ σὰν τὸ φθινόπωρο κ' ἐκεῖνοι
 Γιὰ τὸ φῦλ σου τὸ ἀχραστούμενο
 Τὴ σκοτιή σου ιλίνη,

Νὰ πιοῦν ἀπ' τὰ σινυμένα χέλη σου
 Θανατεροῦ νεροῦ σταλαγματιά,
 "Αποσταμένοι ἀπὸ τὸ φῶς, γυρεύοντας
 Μ' ἀσθεστο πόθο τὴ στερνή βραδιά.

Κ' η Ἄραπίνα η μαύρη Μούσα σου
 Ποὺ σούχε μάθει νὰ σφυρᾶς
 Τὸ ἄγριο γιοργκάνι στὰ φημόσπιτα
 Καὶ στὰ μηημούρια σὰ βαλμᾶς,

Σὰν ἀδερφή καὶ σὰν ἀγαπητικά
 Κ' ἀπάνω ἀπ' δλα σὰ μητέρα
 Μὲ τὰ μαλιὰ λυτὰ σὰν ἔρεβος
 Μέσα στὸν ἀπερεμον δύέρα,

Τὰ ξόρκια τῆς καὶ τ' ἀφορέσματα
 Στὴν Πλάση αὐτὴ ποὺ σὲ ξεπλάθει
 Ρίχνει, ξεσκίζοντας τὰ στήθη τῆς
 Μὲ φορμακιᾶς δηκάδι,

Καὶ τῶν κοράκων συνιδεύοντας
 Κραξίες κ' οὐρλάσματα τῶν σκίλλων,
 "Άλλοι ! τ' ἀτέλιατα τραγούδια σου
 Τελιώνει στὴν υγκιά τὸν φρύλων...

Πλειστονέος φινόπωρο 1907.

Σ. ΣΚΙΛΗΣ

"Ο ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὸν Βελάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Βέκτερικό
 φρ. χρ. 10.

20 ιερτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Όμονοια,
 Εθν. Τράπεζα, Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιό-
 δρομού (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδε-
 ρόδρομου (Όμονοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη
 (Πλατεία Στουρνάρα), Εξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα
 «Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ
 Βουλή).

Η συντρομὴ πλειρώνεται μπροστά κ' εἶναι | ἐνδε
 κρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐργον φιλαγόδωπιάς.—Οι παράδεις τῆς στα-
 τιστικῆς—Γιὰ τὴν «Αρρωστη δουύλα».—
 Ο Μερκούρης.

ΠΑΥΤΗΚΕ ένας γέρος κιητής τοῦ Υπουργείου τῆς
 Δικαιοσύνης, πολὺ γέρος καὶ πολὺ παλιός κιητής, ἀφοῦ
 πενήντα ἀλάκαιμα χρόνια ἔμενε σ' αὐτὴ τὴ θέση καὶ κανένας
 Υπουργός δὲν τὸν κούνησε. Καὶ παντηκαὶ ἀπὸ τὸν Ι. Βοκό-
 τόπον, δῆλο γιατὶ πουτάλισε πάλι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κά-
 νει τὴν πλερεστὰ του, παρὰ γιατὶ εἴται ἀνάγκη μάδιαστη ἡ
 θέση καὶ νὰν τὴν πάρει κάπιος Συριανὸς ψηφοφόρος τὸν κ.
 Υπουργόν.

Τὸ ζήτημα ήρθε καὶ στὴ Βουλή μέλησαν κάνα δύν ρο-
 λεύταδες, καὶ δὲ Ράλλης κατηγόρησε τὸν Υπουργό γι' ἀθρω-
 πο κοριδιά, ἀφοῦ πέταξε ἵνα γεροντάκι στοὺς πέντε
 δρόμους. Τὶ θαρρεῖτε πώς ἀπάντησε δὲ κ. Βοκοτόπολος ; Α-
 κούστε.

— Δὲν τὸν ἀφίσα ἀπορούστεντο, εἶπε, μὰ τὸν τοποθ -
 ησα σ' ἄλλη θέση.

— Καὶ οἱ ποιά θέση ; τόνε ρωτάει δ. κ. Ράλλης.

— Νά, «χάριν φιλαγόδωπιάς σὲ μισθοδοτεῖται ἀπὸ
 τὴν πλευρὰν τῆς πρωτειανῆς διὰ τὴν στατιστικήν !»

Καταλαβαίνετε ; Υπάρχει κάπιο κοντύλι γιὰ διοριένο
 σκοπὸ σὲ κάρια τοῦ Υπουργοῦ, καὶ τὸ κοντύλι ἀπὸ ἄρτι
 νὰ δοδιάζεται ἀκεῖ ποὺ πέλει, χρησιμεύει γιὰ νὰ μπαλώνει
 τὶς κοματικές του ἀνάγκες δ. κ. Βοκοτόπολος. Καὶ τὸ μο-
 λορέα μπροστὰ στὴ Βουλή, δῆλο, μπροστὰ στὸ Εθνος, μὲ τὸ
 τοποθ οὐδιαντροπιά.

ΣΤΑ ποραπάνου μπορεῖ κανές νὰ προστέξει καὶ τοτά
 στὸ ζήτημα τῆς Στατιστικῆς είλεστε πίσω, πολὺ πίσω, καὶ
 δῆλο τὸ φωνάζουν πώς μᾶς γρειάζεται δ. Στατιστική κι ὅ-
 λοι, ἀπὸ τὴν ἀλλή μεριά, τραγουδάνε πώς δὲ μᾶς περισ-
 σεύσουν περάδες νὰν τοὺς ξεδιάζουμε γιὰ τέτις πολυτέλειες.

«Γλήγορα, δεῖξε μας τὸ δρόμο στὴ Στρεβίνα.»

«Στρεβίνα δῶ; Εδώ στὲ στὸν Αγιαργή. Μὴ
 στέκεστε, σύρτε νὰ σμίξετε τὸ στρατὸ ποῦ φεύγει.»

«Στὸ δρόμο βγάλε μας !»

«Πάω νὰ γλυτώσω τὰ γελάδια, όρε, νὰ τὰ λα-
 κίσω στὰ ρευμάνια.»

«Γλύτωσε πρωτα ἐμάς.»

«Άμαν, βρέ τα παλικάρια !»

Η κάνα τοῦ πιστολού τοῦ Παύλου γυάλισε μὲς
 τὸ θάμπωμα· τὸν τοῦ πιστολού. Ερευγε ὁ ραγιστής, τοῦ ἀν-
 τάρτη ἔγινε δημηγός, πού ἔφευγε κι αὐτὸς τὸν τοῦρ-
 κο. Φτερά ἔκακην τὰ δεκαφτὸ ζευγάρικ πόδια. Τσα-
 ρούχι δὲ βαρούσε πιά, μπότα δὲν ἔσφιγγε, μὲς τὰ
 ρουμάνια σκόρπιαν τὰχηστα πιά φουσκία. Χάρα-
 ζε ή αὐγή, διμορφη αὐγή στὴν ομορφά τῆς Ηπει-
 ρος, δέσαν δ. Παύλος κ' οἱ συντρόφοι του ἐπέρναγαν
 τὸ ξύλινο γιοφέρι τοῦ παταμοῦ, ποῦ τούς ἔκοβε παν-
 τοῦ τὸ δρόμο δῆλη τὴ νύχτα. Τάηδόνια κελαδοῦν
 κ' ἔδω, μὰ ποιός τὰκεύει τὰκηδόνια !

Τρεῖς ώρε

Νά, όμως πού σίκουσισταις από δώ κι από κεί λίγοι παράδεις και τους παράδεις αύτους δι κάθε "Υπουργός τους μοιράζει σὰ κόλυβα δημοτάνες.

"Ο κ. Βοκοτόπετρος, νάν τούχετε γιά σίγουρα, όντας είταν "Υπουργός των Ναυτικῶν, είταν καλές νά μάς πεῖ, γιαρίς νά μάς δαρφαίσει καθόλου, πώς το δεῖν γεροκλήτρα τους "Υπουργείου του τόντον εδαλες νά μισθοδοτεῖται, χάριν φιλανθρωπίας, άπο το ταμείο του Εθν. στόλου και τόντον τάδε κομπατάργη του τονέ διόρτες... ναύασογο. Κατ' ή Βουλή θάν τάχουγε αύτές καὶ... διαχρονιστάνε.

*

ΟΣΟ δημοσιεύστηκε στο «Νουμά» το τελευταίο βομβάτικο τοῦ Ψυχάρη «Αρρωστη, διάλυτη», πολλοί φίλοι μάς γράψανε φιλερώνοντάς μας τὸν ἐνθουσιασμό τους γιά τὸ νέο ἔργο τοῦ Δασκάλου. Τὰ παθήματα καὶ οἱ περιπέτειες τῆς δύστυχης, μά καλόψυχης Κατινόδας, ἐ ἀγώναις ὁ ὀλόψυχος τοῦ σφρού ἀφεντικού της γιά νά τὴν τραβήξεις ἄπο τὸν σόην, που τι επίμονη ὀρρώστιο της μέρα μὲ τη μέρα στὴν ἑπταγχνή, — συγκινήσανε τὸν ἀναγνώστας μας ἀρκετά Βασίλη.

Μά τὸ πράμα νομίζουμε πώς δὲν είναι ίσαμε καὶ τὸ δουλιά τοῦ Ψυχάρη, δὲ στέκει μόνο σὲ ἀψήλη ἀξία ἐπειδὴ μάς παραστῆσε τόσο ζωντανὰ τὰ ιστορικὰ τῆς ἀρρωστης δουλας καὶ ἐπειδὴ μάς μίλησε τόσο φωτεινὰ γιὰ τὸ μεγάλο ζῆτημα τῆς ύγειας. "Η ἀληθινὰ μεγαλη, του δουλιά είναι, τὸ τὸ δέξιες μ' αὐτὸ τὸ φορμάντης τὴν τρανή δύναμη τῆς δημοτικῆς μας, που στάθηκε τόσο ικανή νά ζουγραφίσει πιστά καὶ τεγνικά ἔναν κόσμο ἀλάκαρο — καὶ τέτοιον κόσμο ποὺ κλεί τὸ φορμάντζο. ἄπο τολόντον ίσαμε κουζίνα, ἄπο τὴν ἀπλογωρία τῆς ἑξογῆς, ίσαμε τὴν γλαλοῦ τῆς πολιτείας, ίσαμε τὴν λυπτερή συμπαρικυκλωσία τοῦ νεσκοκομείου.

"Βανας βανός κριτικός, — σάν τὸν Πλαχρά μας, νά ποῦμε — τί λογῆς λονής συμπεράσματα δὲ διά μπορέσει νά βγάλεις ἄπο τὸ ἔργο αὐτό, τη μέρα ποὺ θά κριθεὶ πλατιὰ καὶ ἐπιστημονικὰ δι μεγάλη δουλιά τοῦ τιμημένου καὶ σφρού μας πρωτεργάτη τῆς ἑδεάς.

*

ΓΕΙΑ ΣΟΥ, Μερκούρι! Η Κιβέρνηση πολεμάει, μέσο τοῦ Νομάρχη της, τὸ Δάλμα μας, μά καὶ ὁ Μερκούρης ποὺ δὲ γιαροτεύεις, ἀρχίσεις νά τριζει τὰ δόντα του καὶ νά φορεῖς πώς θὰ παρατηθεὶς καὶ αὐτὸς καὶ τὸ Δημοτικὸ Σύδονειο, ἐν η Κιβέρνηση δὲν πάψει πέντε κλευτοπόλεμο της καὶ δὲν τὸν ἀφίσει νά δουλέψει γιὰ τὸ καλὸ τῆς Αθήνας, δῆπες αὐτὸς ξέρει.

"Ο Μερκούρης φοβερίζεις μάς είναις "Αρβανίτης δι Μερκούρης καὶ δὲ διά περιοριστεῖς μονάχα στὶς κεφύφιες φοβέρες. Τόχουμι γιὰ σίγουρο πώς ἔναν κακολούθησες η Κιβέρνηση νάν τὸν πολεμάει, δὲν τῆς πετάκεις δὲ τὸ Δημαρχείης καταμουστα καὶ τὸν ρίζεις πάνω της δέλτη τὴν εὔτονη, γιὰ δ, τι γίνεις μετορα.

"Η "Αχρόπολης τῆς Τετράπολης τὸ τέτοιο παλαικαρπίσιο φέρεται τοῦ Μερκούρη τὸ γιαροτάσιος ὡς ἀρχή τῆς Ελεγκτικῆς Επανάστασης ποὺ δόλοι τη ζητάμε. Καὶ είναις σ' ἀλήθεια ἀρχή καὶ πολὺ καλή μάλιστα.

προσμείνουν ἀλλο, οἱ στρατιώτες έμουρμούριζαν καὶ βλαστημούσαν.

«Πηγες, μωρέ, τοῦ τόπες;» ζανκρωτούσε δι λοχαγὸς γιὰ ἐκατοστὴν φορά δένα λοχία.

«Πῶς δὲν ἐπῆγα! Φέμμα μά θά σᾶς πῶ;

«Καὶ τί σου ἀπάντησες;

«Μ' ἔδρισε, δύως σᾶς εἰπα.»

«Ποῦ τοῦ; για στὰ κατασκορχα καὶ τόπει!» έλεγε καὶ ἔξανταλεγες ἀνυπόμονος δι λοχαγὸς στὸν ἀξιωματικό του.

Τὸ λόχο τοῦ Παλιούρα ἐπρόσμεναν ἐκεῖ καὶ δι στρατεῖς ποὺ ἔφερε χτές τὸ μήνυμα στὸ λοχαγὸν Λαχτάρα γιὰ τὶς δύο χιλιάρες, φέμματα δὲν εἶπε.

«Δέν τὸ κονών ἀπό δῶ», ἀπάντησε δι γενναῖος λοχαγός, δταν τὸν εἰδοποίησαν νά υποχωρήσῃ.

«Στὰ ταμπούρια, παιδιά!» ρέκαζε καὶ ποὺ ταμπούρια; Τί τάχειλαν; Κουτοί θάτενοι οἱ τοῦρκοι νέρθουν ἵσα ἀπό τὸ δρόμο τῶν Γιανίνων; Στάνες τριγύρω, χόρτασε δι λοχαγὸς καὶ δι λόχος του τὴν πρέτζα καὶ τὸ χλωροτύρι.

«Κ' ἐγὼ τὸ πίνω,» δλεε μὲ τὸ νοῦ του δι υπολοχαγὸς Γιαταγάνας, «μάκ ως αὐτὸς δὲν κατανταίνω.»

Έτρόμαξεν νά βάλουν τὸν ἀγριεμένο καπετάνη Παλιούρα τελλογο, ποὺ εἶχε δι λόχος γιὰ νά σέρνη τὰ φουσέκια. Παράτησαν αὐτὰ καὶ φόρτωσαν τὸ λοχαγὸς τους.

«Ποῦ πάμ! δέρε; Στὰ Γιάνινα θά πάμε, ποιός τὸ λέει νά πάμε πίσω;» ἐφωνάζε δι λοχαγός.

«Αχά, στὰ Γιάνινα! Ιδι ἐκεινήγαζες καὶ δι λόχος φοβολωτῆς στὸ σκοτάδι ἀπό τη βράχια, δσο ποὺ ἔφασε δι πομπή μὲ τὴν αύγη μαζί στὸ ξύλινο γεφύρι τοῦ Λουρού μὲ τὰ πράσινα νερά τὰ κοιμισμένα.

Ηρβεὶς καρδιὰ στὸν τόπο της, θταν πατήσαμε τὸ δρόμο δι μεγάλο. Πιά δὲν τὸν χάνομε, μάς βγάζεις ίσα μὲς τὴν "Αρτα. Παλιά λημέρια μας, καλῶς νά μάς ξαναδεχθῆτε.

ΓΑΜΟΙ

Λάζαρης τὸ ἀκόλουθο ἀγγελτήριο.

ΓΕΩΡ. Δ. ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΒΑΓΓΕΛΑ ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑΝΗ

Στεφανωθήκανε στὸ Μεσαίο Καρλόβασι στὶς 29 τοῦ Νοέμβρη 1907.

Ο Σκοπελίτης είναι δι φίλος μας δι Lavasanga ποὺ δημοσίευσε τὰ ὅμορφα Μανταγκασκάριαν παραμύθια δῶ καὶ λίγους μῆνες στὸ «Νουμά», ἐμπορεύεται στὸν Ἀναλαλάβα τῆς Μανταγκασκάρης καὶ κατέβηκε στὸν πατρίδα του, τὴν Σέρι, γιὰ νά παντρευτεῖ. Τώρα ζαναγυρίζει στὴ Μανταγκασκάρη μὲ τὴ διαλεχτὴ συντρόφισσά του καὶ μὲ τὶς γκαρδικὲς εὐκές τῷ φίλῳ του.

Η ! «ΔΙΑΠΛΑΣΗ» ΚΑΙ ΤΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ*)

Καὶ προχωροῦμε παραπέρα. Μπαίνουμε στὰ γεμάτα μέσα στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ποὺ μπροστά του τύφλα νάχουν δῶλα τὰ καμώματα τῶν βλαχοδήμαρχων καὶ τῶν ζλλων κομματάρχηνδων. Διαβάστε τὰ παρακάτω καὶ ἀν θέλετε κλαψεῖς ἡ γελάστε. Μά ἐγώ θαρρῶ πῶς πρέπει νά κλαψούμε, ἐπειδὴ τὰ κακόμοιρα τὰ μεσατάρχης δὲ θάλειψε ἀπὸ καμιὰ συνεδρίαση τῆς Βουλῆς ή θά τρώη καθεμέρια πρακτικὴ τῆς Βουλῆς ποὺ τυπόνουν οἱ ἐφημερίδες. Ἀλλοιως δὲν ξηγέται τὸ πῶς διήλωσή του έχει τέτοια κοινωνεύεταική γλώσσα. Ελπίζω δτι αὐτὴ τὴν παρατήρηση θά τὴν έκανε καὶ διαπλαση καὶ θά χτύπησε μὲ καρά τὰ χέρια της, ἐπειδὴ οἱ φυροφόροι της "Οινεροπόλου, δὲν θέλησαν τὸν μικρούν ύποφήριον της προσδεμένου τόσο πολὺ στὸ θύικοπλαστικὸ στάδιο ποὺ τοὺς ξνοῦσε. «Τὸ ήμέτερον κόμμα!» Καὶ μὲ τι κακάρια πού τὸ λέει δι μικρὸς δοχγέτης! Μὴ μήπως είναις ἀσήμαντο πρῆμα τὸ νά διαθέτης δὲ τέτοια ήλικια 30 κουκιά; Καὶ δύως διπλαγόρας ἔνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα παχαγγέλματά του στοὺς νέους γιὰ νά γίνουν καλοὶ καὶ ξέιοι πολῖτες εἰχε καὶ τὸ "κυάμων ἀπέχεσθαι". (Μ' ζλλα λόγια νά μὴν ἀνακατεύουνται στὶς φυροφορίες). "Η Διαπλαση φαίνεται πῶς θέλεις νά δεικη ἀνάτοι καὶ ἀνίδεο ἀπὸ παιδαγωγία τὸν Πιλαγάρο καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὰ δημοφήρισματά της φωνάζεις στὰ παιδιά ποὺ τὴ διαβάζουν «κυάμων ἔχεσθαι» καὶ ἀπὸ τὰ μικρά σας χρόνια.

Κακόμοιρα Ρωμιόπουλα! ἔνα περιοδικὸ ἔτυχε νάχετε καὶ έσεις γιὰ νά πενθετε τὴν ώρα σας εὐχάριστα καὶ τώρα ἐρχεται καὶ αὐτὸ νά μολέψῃ τὴν θύωα ψυχή σας μὲ τὸ μικρόδιο τῆς χειρότερης ἀρρώστιας τῆς Ρωμιόπουλης. Καὶ είμαι βέβαιος, δτι διόνος ποὺ νοιάθει καθένας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια θά γίνη μεγαλείτερος, δην παραχολούθησῃ στὴ Διαπλαση μὲ ποιὸν τρόπο γίνεται αὐτὸς δι ἐκλογικὸς ἀγῶνας, μὲ τι πεισμα, μὲ ποιὸ μέθοδο, μὲ ποιὰ πιστὴ ἀντιγραφὴ τῶν ζλλων, τῶν ἀληθινῶν ἐκλογικῶν χρώνων. Κι ἀκόμη θά νοιάση καθένας ἀγανάχτηση πραγματική, δταν καταλάβει καλέ, πῶς καλακεύουνται οἱ παιδιάτικες ματαιοδοζίες, πῶς συνηθίζουνται οἱ ἀπλερες καύτες ψυχές στὴν ρεκλάμη, στὴν ἐπίδεξη, στὸ κυνῆγι τῆς εὐζωλης καὶ σαχλῆς ἐπιτυχίας, πῶς κολακεύουνται οἱ μικροφιλοδοζίες καὶ ίσχνοποιούνται μὲ τὸ βλαχερότερο τρόπο. "Α; ψυχολογήση καθένας λίγο δῶλα αὐτὰ τὰ καμώματα τῆς Διαπλασης καὶ δηλητὴρα δύναμεται τού. Ένω δῶλοι οἱ παιδαγωγοὶ τοῦ κόσμου φροντίζουνται στὴν παιδιάτικη ψυχή τὸ σπόρο γιὰ τὰ ἀψηλά καὶ μεγάλα φρονήματα, πῶς νά σθνουν ἀπὸ μέσα της καθέ κακὸ φυσικὸ ποὺ τὸ κληρονόμησαν ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὰ παιδιά, πῶς νά